

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyně JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

V. D.

proti
žalovanému

Ministerstvo financí
se sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018, sp. zn. MF-14850/2017/16 – 2042,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu, žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 5. 4. 2017, č. j. 506083/2017, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 60 000 Kč za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o cenách“).
2. Prvostupňový správní orgán žalobci uložil pokutu za to, že jako řidič taxislužby porušil § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, když dne 19. 5. 2016 v čase od 20:53 hod do 21:04 hod (dle taxametru v čase od 20:57 hod do 21:08 hod), nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem tovární značky Mercedes Benz X, státní poznávací značky X (dále též „vůz“) za zpoplatněnou přepravu, která proběhla z ulice Dlouhá 2, Praha 1 do ulice Havelská 25, Praha 1 (vzdálenost 2,5 km) částku 500 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 130 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč.
3. Prvostupňový správní orgán v rozhodnutí vyšel z následujícího skutkového stavu. Dva jeho zaměstnanci si jako anglicky hovořící cestující objednali u žalobce (tj. dopravce) výše uvedenou přepravu. Před započítáním přepravy žalobce sdělil cestujícím, že za ni zaplatí 500 Kč. Během jízdy cestující neviděli na displej taxametru. Po dojezdu do cílového místa dopravce zopakoval požadavek na úhradu 500 Kč za provedenou přepravu, cestující proto tuto částku žalobci zaplatili. Poté jej požádali o vydání dokladu o zaplacení jízdného, žalobce jim však předal jen předtištěnou a nevyplněnou „Stvrzenku taxi – č. 001720“ (dále též „stvrzenka“). Tyto skutečnosti měl prvostupňový správní orgán za prokázané zejména ze svědeckých výsledků cestujících a ze stvrzenky; dále vycházel z protokolu o kontrole, z pořízené fotodokumentace a z písemného stanoviska žalobce ze dne 8. 6. 2016; k osobě žalobce si prvostupňový správní orgán zjistil potřebné údaje z výpisů z rejstříku podnikatelů v silniční dopravě, z živnostenského rejstříku a z výpisů z evidencí Magistrátu hl. m. Prahy. Na stranách 3 až 7 rozhodnutí se prvostupňový správní orgán vypořádával s námitkami uplatněnými žalobcem ve stanovisku. Konkrétně námitku žalobce, že to nebyl on, kdo řídil kontrolovaný vůz, měl za vyvrácenou jednak svědeckými výsledky cestujících, kdy jeden z cestujících žalobce jednoznačně poznal. Druhý cestující si sice již nebyl zcela jist, zdali žalobce byl řidičem vozu. Nicméně oba cestující shodně potvrdili jméno dopravce, kterým byl vůz označen a dále to, že ve voze byl vystaven průkaz řidiče taxi, na němž bylo shodné jméno a příjmení s obchodním jménem dopravce. V této souvislosti prvostupňový správní orgán poukázal na zavedenou metodu práce, která proběhla i v tomto případě, kdy cestující po nasednutí do vozu zaslali kontrolním pracovníkům SMS, v níž uvedli jak poznávací značku vozu, jímž se přepravovali, tak cílové místo přepravy. Kontrolní pracovníci pak nepozorovaně vyčkali v blízkosti dojezdového místa a vůz zastavili v ulici Rytířská. Prvostupňový správní orgán měl za vyvrácené i tvrzení žalobce o tom, že přeprava začala na Staroměstském náměstí 7 před restaurací Mincovna, jelikož svědci naopak shodně za místo zahájení jejich přepravy označili prostor před restaurací Bed Lounge v Dlouhé ulici. Prvostupňový správní orgán vysvětlil, že se při

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

hodnocení důkazů přiklonil ke svědectví cestujících, jelikož byli před podáním svědecké výpovědi řádně poučeni dle § 55 odst. 1 správního řádu; poukázal i na jejich chování během výslechu a na způsob, jakým sdělovali zjišťované skutečnosti. Dovodil, že žalobce cestujícím vydal nevyplněnou stvrzenku záměrně, jelikož si od nich nechal za přepravu zaplatit mnohem vyšší částku, než jaká byla určena taxametrem (viz záznam o přepravě č. 04581 předložený žalobcem – dále též „záznam o přepravě“). Měl za to, že žalobce se vydáním nevyplněné stvrzenky snažil zakrýt své nezákonné jednání. Vypořádal se i s výtkou žalobce o stavu taxametru během jízdy, když uvedl, že ze svědeckých výpovědí vyplývá, že cestující ze svých pozic ve voze na taxametr viděli, jenže během jízdy neukazoval průběžnou cenu přepravy, tudíž neukázal ani závěrečnou částku. Proto cestující hodnotili taxametr jako „vypnutý“. V průběhu správního řízení však bylo zjištěno, že taxametr byl zapnutý, což bylo prokázáno právě žalobcem doloženým záznamem o přepravě. Proto jako zcela nepodstatné posoudil tvrzení žalobce o tom, že cestující sklopili své sedačky, tudíž na taxametr neviděli. K námitce žalobce týkající se přítomnosti Policie ČR při kontrole, prvostupňový správní orgán toliko upozornil na to, že hlídka Policie ČR při kontrole pouze asistovala; kontrola však byla prováděna příslušným kontrolním orgánem. Taktéž odmítl výtku žalobce, že výše uložené pokuty žalobci byla likvidační a nepřiměřená, neboť byla uložena v jedné šestnáctině zákonem stanovené maximální sazby. V této souvislosti upozornil na to, že žalobce na výzvu v oznámení o zahájení správního řízení nedoložil své osobní a majetkové poměry. Dále zdůraznil, že jednání žalobce vyhodnotil jako vysoce společensky nebezpečné, jelikož cenu za přepravu navýšil o cca 190 % nad přípustnou maximální cenu; cestující neměli během jízdy a ani po jejím ukončení přehled o ceně, když displej taxametru nebyl aktivní. Byl proto přesvědčen, že jednání žalobce bylo vědomé a vykazovalo prvky klamání zákazníků.

4. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění se žalovaný ztotožnil se zjištěným skutkovým stavem a s právním posouzením věci prvostupňovým orgánem. Žalovaný k žalobcem doloženému záznamu o přepravě uvedl, že prokazuje jen to, že byl žalobcem pro spornou přepravu vytištěn. Rozhodně neprokazuje cenu, kterou cestující za přepravu skutečně uhradili. Ta byla naopak prokázána v jiné výši, a to shodnými svědeckými výpověďmi cestujících. K výtce žalobce, že jej jeden ze svědků během výslechu nepoznal, žalovaný uvedl, že z protokolů o výslechu tato skutečnost nevyplývá. Připomněl, že žalobce byl navíc bezprostředně po skončení jízdy ztotožněn kontrolním pracovníkem, jak vyplývá z kontrolního protokolu. Jako nedůvodnou vyhodnotil i žalobcovu námitku, že mu byla uložena likvidační pokuta. Vysvětlil, že pokutu ve výši 6 % horní zákonné sazby nelze považovat za nepřiměřeně vysokou; navíc upozornil na oprávnění žalobce požádat o splátkový kalendář. Žalovaný konstatoval, že ve věci postupoval dle § 112 odst. 1 a 3 zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, s tím, že výši pokuty ani věc samotnou není nutno nově posoudit podle právních norem účinných od 1. 7. 2017, jelikož tato právní úprava není pro účastníka řízení příznivější. Žalobci jako podnikající fyzické osobě byla uložena sankce, neboť se dopustil správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, ve znění platném a účinném do 30. 6. 2017. Uloženou sankcí byla pokuta dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, ve znění platném a účinném do 30. 6. 2017. Podle zákona o cenách ve znění platném a účinném od 1. 7. 2017 by bylo možno hodnotit jednání žalobce jako přestupek dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, jeho znění je však zcela totožné s dříve platnou a účinnou právní úpravou. Sankci za tento přestupek by pak bylo možno uložit opět dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách ve znění platném a účinném od 1. 7. 2017. Ani výše

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pokuty, kterou lze uložit dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, se neliší od výše pokuty předpokládané právní úpravou platnou a účinnou do 30. 6. 2017. Taktéž reagoval na výtku směřující proti uložení nákladů správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný shledal odvoláním napadené rozhodnutí v části týkající se povinnosti uhradit náklady správního řízení souladným s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu, podle nějž se náklady řízení ukládají účastníkovi řízení, který jej vyvolal porušením své právní povinnosti. V této souvislosti odkázal na § 6 odst. 1 vyhlášky MV č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, kde je stanovena výše 1 000 Kč jako paušální částka nákladů řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, neboť byl přesvědčen, že se správní orgány řádně nevypořádaly s veškerými v řízení uplatněnými námitkami. Zásadně nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že vůz, kterým kontrolovaná přeprava proběhla, řídil právě on.
6. Dále správním orgánům vytkl, že kontrola neproběhla bezprostředně po ukončení přepravy a ani na místě ukončené přepravy. Přeprava byla totiž ukončena v 21:04 hod (dle taxamtru v 21:08 hod) a kontrola byla zahájena až v 21:05 hod v ulici Rytířská (cca 300 metrů od ukončení přepravy), kde byl žalobce zastaven policejní hlídkou. Dále namítal, že cestující, kteří měli vystupovat jako přizvané osoby ke kontrole, měli být před výsledkem zbaveni povinnosti mlčenlivosti. Nesouhlasil ani s tím, že cestující nepoužívali během přepravy úřední jazyk, nýbrž angličtinu. Uvedl, že není jasné, z čeho správní orgány dovodily, že žalobce cestujícím dostatečně rozuměl.
7. Žalobce namítal i nedostatečně zjištěný skutkový stav, jelikož správní orgány v dané věci vycházely jen z oznámení o poskytnuté přepravě od cestujících. Přičemž cestující svá tvrzení v oznámení nepotvrdili ve svědeckých výpovědích. Poukázal na to, že ze správních rozhodnutí nevyplývá, co konkrétně jednotliví svědkové vypověděli, což podle něj způsobilo jejich nepřezkoumatelnost. Namítal, že ve správním spise nejsou obsaženy dokumenty osvědčující, že cestující skutečně byli zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy. Nesouhlasil s posouzením svědeckých výpovědí cestujících jako věrohodnějších či „klíčových důkazů“ ve věci. Zdůraznil, že svědci ve výpovědích nepotvrdili, že by konkrétně žalobce měl po nich žádat k úhradě částku 500 Kč. Taktéž nepotvrdili, že by taxametr nebyl po dobu jízdy viditelný, když svědek M. uvedl jen, že se taxametr „*jevil jako vypnutý*“. To však znamená, že musel být vidět. Dále tento svědek k předložené stvrzence neurčitě vypověděl, že „*to je pravděpodobně ona*“. Žalobce nesouhlasil také s tím, že mu nebyla oznámení o poskytnutých přepravách předložena při prováděné kontrole, aby se k nim mohl vyjádřit. Byl přesvědčen, že s ohledem na časový odstup mezi přepravou a kontrolou se tak stát mohlo. Naopak svědci při výslechu tato oznámení měli k dispozici a potvrdili jejich pravost.
8. Žalobce dále ke svědeckým výpovědím namítal, že svědci ve výpovědích i po sedmi měsících zopakovali stejná tvrzení, jež uvedli v oznámení o poskytnuté přepravě; dokonce si pamatovali registrační značku vozu. Přitom již neuvedli žádné bližší údaje k vozu ani kolik jízd v daný den uskutečnili. Vysvětloval to tím, že svědkům bylo umožněno nahlédnout do předmětných oznámení. Nesouhlasil s volbou první otázky položené svědkům ve znění: „*[m]ůžete vlastními slovy popsat průběh přepravy ze dne 19. 5. 2016?*“,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

kteřá pak způsobila irelevantnost celé výpovědi. Podle žalobce měla svědecká výpověď začínat otázkou na to, zdali svědek jako zaměstnanec Magistrátu hl. m. Prahy vykonal kontrolní jízdu předmětným vozem. A teprve pak měl být svědek dotazován na průběh jízdy a až následně mu mělo být předloženo oznámení k identifikaci. Za zavádějící označil žalobce otázku na jízdu z konkrétního data, neboť se nemuselo jednat o jedinou jízdu absolvovanou svědky; nemohli tak vědět, zdali se prvostupňový orgán dotazuje na přepravu se žalobcem. Nesouhlasil ani s tím, že správní orgány o získaných informacích od svých zaměstnanců (cestujících) nepochybovaly. Žalobce v uvedeném postupu prvostupňového orgánu spatřoval porušení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).

9. Svědecké výpovědi žalobce sporoval taktéž proto, že toliko potvrzovaly oznámení cestujících o přepravě. Upozornil, že svědci nebyli schopni přesně určit výchozí místo přepravy, což žalovaný nepřipustně bagatelizoval tvrzením, že je to nepodstatný údaj. Přitom u uváděného místa přepravy Dlouhá 2, bar Bed Lounge nelze stát, jde o vjezd do Dlouhé ulice a jízdní pruh je zde široký jen tři metry. Žalobce trval na tom, že přepravu poskytl ze Staroměstského náměstí 7.
10. Dále namítal, že ze správního spisu nevyplývá, jakým způsobem došlo k vyúčtování částky 500 Kč, kterou měli cestující zaplatit za přepravu. Tuto skutečnost považoval za důležitou pro věrohodnost výpovědi svědků, když sporoval jejich tvrzení o této částce. Dále vytkl absenci pracovních smluv cestujících – svědků ve správním spise, čímž sporoval identifikaci cestujících a motivaci jejich jednání.
11. Uvedl, že po přepravě předal jednomu z cestujících řádně vyplněný záznam o přepravě. Správní orgány se však nezabývaly otázkou, jak to, že žalobce disponoval tímto záznamem, když se cestujícím taxametr jevil jako vypnutý. Upozornil na to, že částku 130 Kč (uvedenou v záznamu o přepravě) nelze uložit do taxametru, pokud by byl vypnutý, jak vypověděli svědci. Správním orgánům vytkl, že měly zkoumat, zdali je možné, aby taxametr nevykazoval žádnou činnost a zároveň byl funkční.
12. Nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval i v tom, že ve správním spise byly založeny pouze kopie listinných důkazů.
13. Namítal nezákonnost a nevykonatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, jelikož nesplňuje podmínky § 68 správního řádu; neobsahuje důkaz o tom, zda cestující byli zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy; skutek nebyl popsán nezaměnitelným způsobem.
14. Taktéž namítal nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se uložení pokuty, a to pro použití obecných formulací jako „... na základě znalostí a poznatků má správní orgán za to ...“; „... považuje za prakticky vyloučené ...“ a „... rozhodl na základě přesvědčení ...“, což měl za rozporné s § 3 správního řádu. Navíc namítal nepřiměřenost uložené výše pokuty, když z odůvodnění nevyplývá, že by správní orgány vycházely z informací, které získaly o žalobci z úřední činnosti či z veřejně dostupných zdrojů. Dále dovozoval její nepřiměřenost z toho, že představuje až 163 násobek údajného překročení maximálně možné účtované ceny. Nesouhlasil s tím, že z odůvodnění nelze zjistit mechanismus stanovení výše pokuty; úvahu správních orgánů o tom, zdali by byla sankce pro žalobce likvidační; ani proč nebyla použita absorpční zásada.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

15. Nepřezkoumatelnost namítal žalobce i do části žalobou napadeného rozhodnutí, jíž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů správního řízení. Nesouhlasil s tím, že by svým jednáním řízení ve věci vyvolal.
16. Namítal opožděnost vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož podle § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jsou správní orgány povinny rozhodnout bezodkladně, nejpozději do 60 dnů od zahájení správního řízení. Řízení bylo v dané věci zahájeno dne 18. 1. 2017 a rozhodnutí ve věci bylo vydáno až 5. 4. 2017, tj. po marném uplynutí lhůty. Tato časová opožděnost nebyla v rozhodnutí odůvodněna.
17. Žalobce navrhl soudu zrušit žalobou napadené rozhodnutí; popřípadě alespoň od zjevně nepřiměřené sankce upustit či ji přiměřeně snížit, jelikož sankce představuje likvidační zásah do jeho majetkových poměrů a má negativní dopady na uspokojení jeho základních životních potřeb a potřeb jeho rodiny.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Zdůraznil, že porušení cenových předpisů žalobcem bylo spolehlivě prokázáno svědeckými výpověďmi cestujících. Kontrola vozidla žalobce proběhla bezprostředně po skončení jízdy (dle kontrolního protokolu asi 1 minutu po jejím skončení) na místě vzdáleném cca 100 metrů od místa ukončení přepravy (viz kontrolní protokol č. C/20160519/1/Ry). Vysvětlil, že přítomnost kontrolního pracovníka s uniformovanými policisty v místě dojezdu by byla způsobila zmařit účel kontroly. Pokud žalobce vytýkal, že skutkový stav věci byl nesprávně postaven jen na svědeckých výpovědích, žalovaný s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 81, konstatoval, že svědecké výpovědi dle § 50 odst. 1 a § 55 správního řádu jsou řádnými důkazními prostředky. Taktéž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2010, č. j. 2 As 60/2010 – 113, s tím, že z pouhé existence pracovněprávního vztahu mezi cestujícími a Magistrátem hl. m. Prahy nelze bez dalšího usuzovat na jejich nevěrohodnost. K námitce absence pracovních smluv či vyúčtování částky 500 Kč ve správním spise odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2017, č. j. 9 Af 21/2014 – 52, ve kterém soud uvedl, že na rozhodnutí ve věci nemá absence uvedených listin žádný vliv.
19. Za spekulativní označil žalovaný námitky žalobce týkající se jeho tvrzení o tom, že si svědci po sedmi měsících od přepravy nemohli pamatovat detaily jízdy ani registrační značku vozu. Dále uvedl, že otázka viditelnosti taxametu během jízdy nebyla ve věci rozhodná. Na druhé straně zdůraznil, že podstatným pro rozhodnutí byla shoda svědků ohledně požadavku žalobce na uhrazení částky 500 Kč; žalobce byl po skončení jízdy ztotožněn, čímž bylo jednoznačně prokázáno, že řídil on. Odmítl, že by svědkům byly pokládány návodné otázky. K výtce žalobce, že přeprava nezapočala v ulici Dlouhá, nýbrž na Staroměstském náměstí upozornil, že tuto skutečnost vyvrací i údaje na záznamu o přepravě (mj. suma ujetých kilometrů), na níž se žalobce odvolával.
20. Nesouhlasil s námitkou žalobce, že cestující – zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy měli být před započítáním svědeckého výsledku zbaveni povinnosti mlčenlivosti, neboť se nejedná o osoby přizvané dle § 6 kontrolního řádu. Jelikož vystupovali v postavení běžných cestujících, byli tak oprávněni pro účely efektivní kontroly komunikovat v angličtině (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 81). Výtku absence vyúčtování 500 Kč odmítl jako zcela irelevantní pro daný případ. Záznam o přepravě označil za důkaz, kterým bylo osvědčeno pouze to, že byl pro danou jízdu

žalobcem vytištěn. Nelze jej však posoudit jako důkaz o výši ceny přepravného, jež byla skutečně žalobcem za přepravu požadována a cestujícími uhrazena.

21. Připustil, že ve správním spise jsou založeny kopie dokladů. Kopie jsou však opatřeny doložkou o správnosti vyhotovení a podpisem oprávněné úřední osoby. Důvodem pro založení toliko kopií dokumentů ve správním spise bylo, že tyto jsou současně podklady v řízení vedeném proti žalobci jak ve věci porušení cenových předpisů, tak ve věci porušení zákona o silniční dopravě.
22. K námitkám proti uložené sankci uvedl, že pokuta byla uložena ve výši 6 % horní sazby, tudíž ji nelze považovat za nepřiměřeně vysokou. Absorpční zásada nemusela být v tomto případě aplikována, jelikož delikty spáchané na úseku regulace cen a na úseku silniční dopravy byly projednávány v samostatných řízeních. Skutečnost, že ve věci nebylo rozhodnuto v zákonných lhůtách, nelze dle žalovaného posuzovat jako nezákonnost správního rozhodnutí.
23. Žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

III.

Posouzení žaloby

24. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
25. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
26. Žaloba není důvodná.
27. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy
28. Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách ve znění účinném do 30. 6. 2017: „*úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.*“
29. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách ve znění účinném do 30. 6. 2017 se „*p[ra]vnícká nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.*“
30. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách ve znění účinném do 30. 6. 2017 „*[z]a správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b),*“
31. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost a nevykonatelnost prvostupňového rozhodnutí v důsledku zásadních nedostatků ve výrokové části, jelikož výrok nesplňuje podmínky § 68 správního řádu; neobsahuje důkaz o tom, zda cestující byli zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy; skutek nebyl popsán nezaměnitelným způsobem. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, z něž vyplývá, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Pouze z výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byly uloženy. Rozšířený senát tedy uzavřel, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Přičemž zajisté není nutné, aby ve výroku rozhodnutí byly dopodrobna vyčerpávajícím způsobem uvedeny veškeré správními orgány zjištěné skutečnosti. Je však nezbytné, aby ve výroku rozhodnutí správního orgánu byly nezaměnitelným způsobem uvedeny poruchové jednání a místo, čas a způsob spáchání daného deliktu.

32. Soud konstatuje, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje zcela konkrétní určení skutku, pro který byla žalobci uložena pokuta. Ve výroku je řádně specifikována kontrolovaná přeprava (poskytnutí taxislužby vozidlem žalobce, vůz je vymezen tovární a státní poznávací značkou); taktéž je zde přesným způsobem popsáno zjištěné protiprávní jednání žalobce (nedodržení výše úředně stanovené ceny za provedení přepravy, když si žalobce namísto zákonem umožněné částky maximálně ve výši 130 Kč nechal uhradit částku 500 Kč) i s odkazy na dotčená zákonná ustanovení. Ve výroku je rovněž uvedeno datum (dne 19. 5. 2016) i přesné časové rozpětí (od 20:53 hod do 21:04 hod), kdy přeprava proběhla a je zde specifikována i trasa přepravy (z ulice Dlouhé 2, Praha 1 do ulice Havelská 25, Praha 1). S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí byl formulován tak, že z něj bylo zcela zřejmé, jakého správního deliktu, a to z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace, se žalobce dopustil, a rovněž tak jaká mu byla uložena sankce, což zcela odpovídá § 68 správního řádu i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správní soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55, ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-36). Výtku žalobce, že ve výroku rozhodnutí nebyly uvedeny důkazy o tom, že cestující byli zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, soud shledává nedůvodnou, jelikož jak uvedeno výše součástí výrokové části rozhodnutí není vypočtení důkazů; tyto je nutno vtělit do odůvodnění správního rozhodnutí.
33. Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v části týkající se uložení pokuty, a to pro použití obecných formulací, a rovněž tak v části, v níž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů správního řízení. Předně soud uvádí, že neshledal v žalobou napadeném rozhodnutí rozpor výroku s jeho odůvodněním. Odůvodnění rozhodnutí je logické, vyplývají z něj skutkové a právní důvody, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí a jsou zcela v souladu s náležitostmi stanovenými v § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 19. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30 a na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, jejichž právní závěry lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly.

34. Soud z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz strana 8 odůvodnění) zjistil, že tento při zvažování výše pokuty přihlédl k okolnostem spáchání činu, neboť žalobce zákonem přípustnou maximální cenu přepravy značně navýšil až o cca 190 %. Hodnotil i míru zavinění žalobce, když akcentoval, že jednání žalobce bylo úmyslné a vykazovalo prvky klamání zákazníků. Taktéž vzal v potaz vysokou společenskou nebezpečnost jednání žalobce a škodlivost daného deliktu. Zabýval se i možností likvidačního charakteru výše pokuty a dospěl k závěru, že uloženou pokutu ve výši 60 000 Kč nelze považovat za likvidační, když tato nedosahuje dle dat Ministerstva práce a sociálních věcí ani trojnásobný měsíční příjem řidiče taxislužby. K výši uložené pokuty se vyjádřil i žalovaný na straně 5 v odstavci Ad 3) tak, že se s jejím posouzením ze strany prvostupňového orgánu ztotožnil a znovu upozornil na to, že žalobce předražil cenu přepravy o více než dvojnásobek maximální zákonem stanovené ceny. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že žalovaný na odvolací námitku žalobce reagoval a vypořádal se s ní. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že jak prvostupňové správní rozhodnutí, tak rozhodnutí žalovaného tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56). Soud tedy konstatuje, že shledal námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v části týkající se uložení pokuty nedůvodnou. Pokud prvostupňový správní orgán v odůvodnění použil formulace uvedené v bodě 14. rozsudku, nejedná se o obecné formulace v pravém slova smyslu, jelikož prvostupňový správní orgán při úvaze o stanovení sankce zcela správně vyšel i ze své dosavadní úřední praxe a jednání žalobce hodnotil v širší perspektivě a s celospolečenským přesahem.
35. Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti části žalobou napadeného rozhodnutí, v níž bylo rozhodnuto o nákladech správního řízení. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění na straně 8 jednoznačným a určitým způsobem vysvětlil i s odkazy na příslušná zákonná a podzákonná ustanovení na základě jakých skutečností uložil žalobci povinnost hradit náklady řízení v částce 1 000 Kč. Žalovaný v posledním odstavci na straně 6 svého rozhodnutí přezkoumal k odvolací námitce žalobce oprávněnost účtování nákladů řízení prvostupňovým orgánem a dospěl ke stejnému závěru. Soud na příslušné pasáži odůvodnění správních rozhodnutí pro stručnost odkazuje a pouze podotýká, že pokud žalobce nesouhlasí s aplikací příslušného ustanovení nařízení vlády, jelikož je přesvědčen, že „svým jednáním řízení nevyvolal“, pak soud musí poukázat na tu skutečnost, že to byl právě žalobce, kdo svým jednáním v rozporu se zákonem o cenách, zapříčinil vznik tohoto řízení, když předražil cenu přepravy vysoko nad zákonem stanovený limit, čímž jinými slovy řečeno „vyvolal“ jeho vznik; pokud by žalobce jednal v souladu se zákonem o cenách, žádné správní řízení by nebylo zahájeno.
36. Hlavní žalobní námitkou byla námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách klíčové, jaká konkrétní částka byla za poskytnutou přepravu dopravcem skutečně požadována, nikoli jaká cena byla uvedena na stvrzence či na taxametru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 – 41, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016-22, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2010-39). V dané věci správní orgány při zjištění skutkového stavu vycházely zejména z oznámení o poskytnuté přepravě sepsaných cestujícími dne 19. 5. 2016, z protokolu o cenové kontrole ze dne 25. 5. 2016, ze stvrzenky taxi č. 001720, ze záznamu přepravy ze dne 19. 5. 2016 (stvrzenka č. 04581) a z protokolů o výsledku svědků (cestujících zaměstnanců) ze dne 10. 2. 2017. Veškeré shora uvedené listinné důkazy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

hodnotily správní orgány jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, není tedy pravdivé tvrzení žalobce v žalobě, že správní orgány v řízení vycházely toliko z oznámení o poskytnutých přepravách. Rovněž tak nelze přisvědčit žalobní námitce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro neuvedení konkrétních tvrzení ze svědeckých výpovědí v napadených rozhodnutích. Soud zdůrazňuje, že dle § 68 odst. 3 správního řádu je nezbytnou součástí odůvodnění správních rozhodnutí toliko uvedení podkladů pro jejich vydání nikoliv však doslovný přepis jejich obsahu. Soud jako ryze účelové posoudil výtky žalobce, že ve správním spise nejsou založeny pracovní smlouvy cestujících zaměstnanců a ani vyúčtování částky 500 Kč, jelikož pro posouzení věci je zcela irrelevantní, zdali cestující byli zaměstnanci správního orgánu či externí pracovníci a taktéž jakým způsobem byla suma 500 Kč zanesena a vykazována v účetnictví správních orgánů, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005-81, jehož právní věta zní: „[r]ozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu.“ Rovněž tak je pro rozhodnutí ve věci nepodstatné, zdali cestující během přepravy hovořili česky (úředním jazykem) anebo komunikovali v cizí řeči, když zde nevystupovali v postavení správního orgánu. Soud opět odkazuje na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, v němž tento soud souhlasil s postupem správních orgánů, které právě s ohledem na všeobecně známé předražování taxislužby, jež je zejména v Praze namířené proti turistům ze zahraničí, tohoto nešvaru naopak využily a kontroly provádějí prostřednictvím osob budících dojem cizinců, neboť „[j]e ... jasné, že obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují.“

37. Žalobce zásadně nesouhlasil s tím, že správní orgány ve věci vycházely z provedených svědeckých výsledků cestujících. Soud opět odkazuje na ustálenou a bohatou judikaturu správních soudů, z níž jednoznačně vyplývá, že v rámci prokázání skutkového děje, kdy řidič taxislužby požaduje za přepravu vyšší cenu, než umožňují cenové předpisy, stačí výsledkům cestujících. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 35, byl dostatečný dokonce výsledek jediné cestující. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 41, Nejvyšší správní soud vycházel rovněž z výsledků cestujících (figurantů) a cenu uvedenou na taxametu označil za irrelevantní.
38. Soud v dané věci posoudil výpovědi svědků zachycené v protokolech ze dne 10. 2. 2017 jako věrohodné. Předně soud poukazuje na to, že žalobce byl v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 18. 1. 2017 o konání ústního jednání, na němž budou vyslechnuti svědci, řádně vyrozuměn; osobně se jednání zúčastnil; během svědeckých výsledků mu bylo umožněno klást svědkům dotazy. Soud z protokolů o výsledku svědků shodně se správními orgány zjistil, že se svědecké výpovědi od sebe v podstatných rysech neliší; navíc tvrzení obou svědků/cestujících o průběhu přepravy zůstala po celé správní řízení neměnná (viz oznámení o poskytnuté přepravě, protokol o kontrole a protokoly o výsledcích svědků). Konkrétně oba svědci ve výpovědích shodně potvrdili pro rozhodnutí ve věci stěžejní skutečnosti, a to jak čas a trasu absolvované přepravy, specifikaci vozu, jímž byla přeprava provedena, tak částku požadovanou přepravníkem za přepravu, tj. částku ve výši 500 Kč, a že jim byla po ukončení přepravy přepravníkem předložena toliko nevyplněná stvrzenka. Žalobce v žalobě nesouhlasil s tím, že by kontrolované vozidlo řídil on. Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

však stejně jako správní orgány dospěl k opačnému názoru, neboť má ze správního spisu za prokázané, že svědek M. žalobce jednoznačně jako osobu řidiče vozu během výslechu identifikoval; svědek L. si sice již fyzickou podobu řidiče nevybavil, což je s ohledem na časovou prodlevu devíti měsíců od konání přepravy pochopitelné. Nicméně oba svědci ve svých oznámeních o poskytnutých přepravách k identifikaci osoby řidiče uvedli žalobcovo jméno a příjmení, jakožto obchodní jméno, jímž bylo označeno vozidlo, a ve voze si všimli žalobcova vystaveného průkazu řidiče. Dále byl žalobce jako řidič vozu označen v protokole o kontrole a ve svém vyjádření k tomuto protokolu žalobce nespороval, že by vůz neřídil. Na základě uvedených důkazů má soud námitku žalobce, že neřídil kontrolovaný vůz, za vyvrácenou. Taktéž výtky žalobce, že ani jeden ze svědků nepotvrdil, že by předraženou částku přepravného měl žádat on, není důvodná, když právě z výslechu svědka M., který žalobce během výslechu identifikoval, vyplývá, že cenu za přepravu ve výši 500 Kč žalobce požadoval ještě před započatím přepravy.

39. Dále žalobce spороval věrohodnost svědeckých výpovědí tím, že poukazoval na jejich vzájemné rozpory ohledně viditelného či zapnutého taxamtru ve voze během přepravy. Jak již shora uvedeno judikatura ve skutkově stejných věcech zásadně hodnotí problematiku ceny za přepravu ukázanou na taxamtru jako irelevantní, neboť pro posouzení naplnění skutkové podstaty správních deliktů dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je podstatná toliko cena skutečně přepravcem za přepravu vyžadovaná. Tudíž i samotná otázka funkčnosti taxamtru je pro rozhodnutí ve věci nepodstatná. Žalobce se však v dané věci snažil výtkami týkajícími se chodu taxamtru rozbít věrohodnost svědeckých výsledků, což se mu nepodařilo, jelikož svědci se shodli na tom, že si nevšimli, že by byl taxamtr ve voze zapnutý, když na něm neviděli žádná čísla, světla; tudíž zcela logicky dovodili, že byl vypnutý. Tuto jejich domněnku podpořil žalobce sám, když jim na požádání po ukončení přepravy předložil stvrzenku vytrhnutou z papírového bločku předem natištěných prázdných stvrzenek, kterou nadto ani nevyplnil. Na tom, že jim žalobce předal předmětnou stvrzenku, se svědci výslovně shodli; pokud jim pak žalobce během svědeckého výsledku předkládal k nahlédnutí listinu s dotazem, zdali se jedná o totožnou listinu se stvrzenkou, pak je zcela pochopitelné a logické, že svědek M., když si nebyl jist, odpověděl, že „to je pravděpodobně ona“. Soud na této odpovědi nespтрňuje nic, co by znevěrohodnilo svědkovu výpověď. Navíc pokud by se svědci začali v rámci přepravy aktivně zajímat o fungování taxamtru, pak by tato jejich činnost zajisté u žalobce vzbudila oprávněné obavy a změnila jeho zamýšlené jednání, což by bezesporu mohlo vést až ke zmaření účelu kontroly. Správní orgány s ohledem na žalobcem doložený záznam z přepravy (stvrzenku č. 04581, která byla vytištěna z taxamtru), konstatovaly, že mají za prokázané, že taxamtr ve voze musel být zapnutý. Přičemž skutečnost, že svědci na displeji nic neviděli, mohla být způsobena tím, že pouze displej taxamtru nebyl aktivní (viz strana 6 prvostupňového rozhodnutí). Soud opět i tento názor správních orgánů posoudil jako zcela správný a logický. Navíc jak již konstatováno výše ani osvětlení displeje taxamtru a ani funkčnost samotného taxamtru by nemělo žádný vliv na závěr ohledně viny žalobce za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách.
40. Žalobce v žalobě namítal i nesprávné určení trasy přepravy správními orgány. Jednak upozornil na to, že před barem Bed Lounge v Dlouhé ulici nelze stát a trval na tom, že přeprava započala na Staroměstském náměstí 7. Soud v této souvislosti poukazuje na zásadní rozpory mezi tvrzením žalobce a jím do správního spisu doloženým listinným důkazem. Žalobce totiž do správního spisu k prokázání svého tvrzení o výši jím účtované ceny za přepravu (130 Kč) dodal záznam o přepravě (stvrzenku č. 04581 vytištěnou z

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

taxametu). Tento záznam vlastnoručně podepsal a vepsal do něj i uskutečněnou trasu přepravy, a to z ulice Dlouhé do ulice Havelské. Ve světle žalobcem předložené listiny, kterou sám vyhotovil a podepsal, se pak soudu jeví žalobcova námitka nesprávného určení trasy správními orgány za ryze účelovou. Navíc soud opakuje, že trasu přepravy má za řádně prokázanu tak, jak uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí (odůvodněno na straně 4 prvostupňového rozhodnutí), což vyplývá ze všech listinných důkazů založených ve správním spise, zejména z oznámení o poskytnuté přepravě, z protokolu o cenové kontrole a z protokolů o výslechu svědků.

41. Námitky žalobce směřující proti vedení svědeckého výslechu, kdy nesouhlasil s výběrem pokládaných otázek svědkům a soudu předestřel vlastní představu o výběru otázek svědků, posoudil soud jako nedůvodné. Žalobce prvostupňovému správnímu orgánu vytkl, že jako první otázku svědkům položil dotaz na průběh přepravy, z čehož bez dalšího dovozoval irelevantnost celé svědecké výpovědi. Soudu již žalobce blíže nevysvětlil svou úvahu a soudu není zřejmé, proč by výběr této otázky mělo mít negativní dopad na celou svědeckou výpověď. Jelikož předmětem řízení byl správní delikt spáchaný žalobcem při přepravě, považuje soud za zcela oprávněné a naopak potřebné směřovat svědecký výslech tak, aby bylo zjištěno co nejvíce údajů k posuzované přepravě; rovněž tak byli svědci před zahájením výpovědi řádně poučeni; svědecké výslechy tedy soud posoudil jako souladné s § 55 správního řádu. Rovněž tak námitky, do nichž žalobce vtělil toliko své subjektivní představy o tom, jak by podle jeho mínění měl správně probíhat výslech svědků, zůstaly jen v obecné rovině. Pokud žalobce považoval za podivné, že si svědci pamatovali jeho registrační značku, ale neuvedli bližší údaje o vozidle, soud na této skutečnosti nic nestandardního nespatřuje. Svědci uvedli, že si o každé provedené jízdě činí záznamy, aby si byli schopni následně získané údaje připomenout; soud toto vysvětlení považuje za přílehlivé, když není pochyb o tom, že již po vykonání několika přeprav je obtížné si zapamatovat detailní informace o té které přepravě. Nad to soud podotýká, že zrovna v tomto případě není překvapující, že si svědci státní poznávací značku vozu pamatovali, jelikož státní poznávací značka žalobcova vozu je skutečně poměrně jednoduchá, atraktivní a tím i velmi snadno zapamatovatelná sama o sobě, neboť její hlavní část je složena jen ze X.
42. Soud podotýká, že z § 3 správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu odstranit jakýkoliv rozpor, který ohledně skutkového děje nastane, nýbrž pouze takové rozpory, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci. V oblasti správního trestání se jedná zejm. o rozpory ohledně naplnění znaků skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, čj. A 6/2003 - 44); soud tak námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu neshledal v dané věci důvodnou.
43. Žalobce dále namítal, že kontrola provedená kontrolním pracovníkem neproběhla bezprostředně po ukončení přepravy a na místě ukončené přepravy. Soud k tomu uvádí, že dle protokolu o kontrole započala kontrola přepravy dne 19. 5. 2016 v 21:05 hod v místě Rytířská 29, Praha dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) ve znění rozhodném. Přičemž kontrolovaná přeprava byla ukončena téhož dne v 21:04 hod, tj. minutu poté bylo zahájeno kontrolní řízení se žalobcem; zahájení kontrola tak bez jakékoliv časové prodlevy bezprostředně navazovala na ukončenou přepravu. Přestože přeprava cestujících skončila v ulici Havelská, kontrolní pracovník spolu s hlídkou Policie ČR žalobce za účelem kontroly zastavil nedaleko, což bylo v souladu se zajištěním účelu kontroly, neboť šlo hlavně o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

prozrazeny, jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Převadě by totiž z logiky věci neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Pokud by na žalobce s cestujícími ve voze v místě dojezdu čekal kontrolní pracovník spolu s hlídkou Policie ČR, nepochybně by tímto došlo ke zmaření kontroly jako takové. Tedy i výtky žalobce týkající se provedení kontroly má soud za nedůvodné.

44. Jako zcela účelovou posoudil soud námitku žalobce, v níž nesouhlasil s tím, že ve správním spise jsou založeny toliko kopie dokumentů. Zřejmá účelovost této námítky pramení již z toho, že žalobce sám soudu k žalobě taktéž pouze ve formě kopií přiložil listinné dokumenty, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Jednalo se přitom o naprosto totožné listiny, které jsou založeny i ve správním spise. Na rozdíl od kopií listin doložených soudu žalobcem jsou kopie listin ve správním spise řádně opatřeny doložkou o souhlasu kopie s prvopisem a opatřené otiskem razítka. Navíc žalobce v žalobě nesporel pravost či obsah kopií listin založených ve správním spise.
45. Námitka žalobce, že se správní orgány nevypořádaly s veškerými jeho námitkami uplatněnými ve správním řízení, byla uplatněna v tak obecné rovině, že není způsobilá k řádnému soudnímu přezkumu. Soud jen upozorňuje, že v odvolání žalobce byly uplatněny pouze tři námitky, které byly žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně vypořádány.
46. Pokud žalobce v žalobě nesouhlasil s tím, že prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě, tj. nejpozději v 60 denní lhůtě dle § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky, měl žalobce proti těmto průtahům brojit ve správním řízení návrhy na odstranění nečinnosti. Tato lhůta není tzv. lhůtou propadnou, nýbrž toliko pořádkovou, tudíž v soudním řízení o zrušení správního rozhodnutí již není prostor pro nápravu vytýkaného stavu. Taktéž neměly správní orgány zákonem stanovenou povinnost se s namítanou časovou prodlevou při vydání rozhodnutí vypořádávat. Jedná se sice o procesní pochybení prvostupňového správního orgánu, nicméně toto pochybení nemá za následek takové zkrácení práv žalobce, které by samo o sobě ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. jeho soulad s hmotným právem, neboť v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.
47. Žalobce správními orgány vytkl i nepřiměřenost uložené výše pokuty, její likvidační výši, nedostatečné odůvodnění její výše a žádal její moderaci. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133 (publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS), podle něž je „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neurčuje*“. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.
48. Z § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách vyplývá, že správní orgán může uložit za porušení povinností obsažených v § 16 odst. 1 písm. b) tohoto zákona pokutu až do výše 1 000 000 Kč. V průběhu správního řízení žalobce sice namítal nepřiměřenost a likvidační účinky sankce, nicméně netvrdil ničeho o svých majetkových ani o osobních poměrech. Taktéž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalobce nepředložil žádné doklady, z nichž by mohl správní orgán uvažovat o jeho osobních a majetkových poměrech. Ze správního řízení tak zjevně žádné informace, kterých by bylo možno se dovolávat ve vztahu k osobním a majetkovým poměrům, nevyplynuly. Prvostupňový správní orgán tak stanovil výši pokuty za použití dalších pomocných kritérií dle § 17 odst. 2 zákona o cenách. Předně zohlednil, že žalobce značně předražil cenu za přepravu o více než 190 % maximální zákonem stanovené ceny; vzal v potaz úmyslně nastavený neaktivní stav displeje taxamtru, z čehož dovodil úmyslné jednání žalobce vykazující klamavé prvky. Podrobně rozebral vysokou škodlivost protiprávního jednání žalobce s celospolečenským přesahem. Dále vzal prvostupňový správní orgán v potaz, že žalobce má v živnostenském rejstříku zapsány ještě další předměty podnikání (viz strana 8 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí). Správní orgány tak dospěly k názoru, že žalobci uložená pokuta ve výši 60 000 Kč není ani nepřiměřená a ani likvidační, když odpovídá 6 % horní zákonné sazby. Soud má odůvodnění výše stanovené sankce za řádně vypořádané, úvaha správních orgánů, jež vedla k uložení výše pokuty, je jasným a určitým způsobem ve správních rozhodnutích popsána.

49. V řízení před soudem žalobce toliko zopakoval námitky nepřiměřenosti, likvidačního charakteru sankce a navrhl soudu moderaci pokuty; když konstatoval, že uložená sankce představuje významný zásah do jeho majetkových poměrů. K žalobě přiložil kopii daňového přiznání za rok 2017 a fakturu za elektřinu. Soud v řízení pro nadbytečnost neprovedl důkaz žalobcem doloženými listinami. Předně soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě vůbec neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou a neodpovídající jeho majetkovým poměrům. A podle názoru soudu ani obsah správního spisu, ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62). Za porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách bylo možné žalobci uložit dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách do výše 1 000 000 Kč, tudíž žalobci uložená pokuta při spodní hranici této sazby je zcela přiměřená. Soud proto shledal, že v dané věci nejsou dány podmínky pro moderaci, tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť pokuta žalobci nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Soud znovu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu z dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, v němž bylo konstatováno, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoliv ze své účinnosti, neboť: *„aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“*
50. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že správní orgány v rámci uložení pokuty neaplikovaly absorpční zásadu. Žalobce tuto námitku nikterak blíže nevysvětlil, opět tak zůstala jen v rovině čistě obecného tvrzení, a jelikož v daném řízení byla žalobci uložena sankce toliko za jeden konkrétní správní delikt a o žádný souběh správních deliktů se zde nejednalo, nebylo zapotřebí, aby správní orgány v dané věci postupovaly dle absorpční zásady.

51. Závěrem soud podotýká, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. V dané věci byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč. V důsledku následných novelizací zákon o cenách již nehovoří o správním deliktu, nýbrž příslušné protiprávní jednání nazývá přestupkem. Skutková podstata, kterou byl žalobce shledán vinným, přitom nebyla nikterak obsahově změněna. Rovněž výše maximální možné sankce za spáchání tohoto přestupku zůstala beze změny. Jelikož stávající právní úprava není pro žalobce příznivější, soud stejně jako žalovaný (viz strana 5 žalobou napadeného rozhodnutí) ke změně právní úpravy nepřihlédl.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.